

Na placu

„Triebaju mi traperice, nemam ni jene samterice, oču nove tenesice!“ poslušam saki dan. Meni trieba ove, tate trieba one, sestra oče jene, brat oče druge.

Tork je, ferije, deca nejdeju v škuolu, starci nejdeju delat. „Ideme v Zlatar na plac“, veli tata. Od sieh mesti na kugle zemaljske zobral je baš one prave. One na tere mi se ve nikak nejde. Same ne na plac! Vsi su se služili z tiem, same mene nie bile zapraf. Al kak sem ja v manjine, za terih puol vure sme bili v Zlataru na placu. Goužva, galama, smrad, a vunje vrouče, stuo stupnjuf.

Pa kak nešči more imeti rad te meste?

Bil sem osujen na špancieranje pu placu, dok ne najdeme vse koj trieba. „Na, tu je štand z trapericami“, veli tata. „Tam su lepše“, veli mama. „Ovde su jeftinieše!“ kriči tata. I tak ud štanda du štanda.

Prešla je ciela vura, a još nič niesme kupili. Gledim ukuol el boum videl koga puznatoga, i vidim - NJOU. Najlepšu pucu na svietu. Plave oči kak vedre nebe, lasi zlatni kak sounce. I nje je bile duosadne, sprehitavala se z noge na nogu. Genul sam se upuznati ž nju. Niesem ni videl ni čul nič okoli sebe, sem nje. Vse okuol bile je grde, same ona liepa kak ajndelek.

„Ideme dime“, veli tata.

Pak de gli ve? Muorali sme iti.

Svietla črknja v kmice pustajala je vse mienja i mienja, dok nie nestala.

Ivan Kuljak, 7.razred

oču – hoću, jene – jedno, tork – utorak, v – u, delat – raditi, sieh – svih, zobral – izabrao, tere – koje, zapraf – po volji, vunje – vani, osujen – osuđen, ukuol – okolo, boum – budem, puca – djevojka, sprehitavala – premještala, genul – (po)krenuo, kak – kao, dime – kući, gli – baš, iti – ići, črknja – točka, mrlja